

IN MEMORIAM

Encara que modestament, volem retre el nostre homenatge de veneració al que fou l'home eminent per la seva virtut i la seva intel·ligència, glòria de Catalunya i figura preminent de la Ciència, el P. Miquel Esplugas.

Les circumstàncies d'aquests darrers dies, ens han obligat a suspendre la publicació d'aquesta fulla que avui publiquem a la memòria de l'il·lustre caputxí.

El Missatge d'Israel

(Obra pòstuma del P. Miquel d'Esplugues)

I

Fins que la mort no li arrencà la ploma de les mans, el P. Miquel no deixà mai inactiu aquest instrument de treball que tan subtilment i tan profundament utilitzà tota la vida. El seu temperament, fonamentalment filosòfic, escorcollador de tots els problemes que interessaven la vida humana, l'empenyia a estudiar, amb una sana d'inquietud que no perdia mai la serenitat freda del antiapriorista, totes les qüestions que, de priop o de lluny, estan relacionades amb el Cristianisme.

El llibre pòstum que ens ha deixat el P. Miquel d'Esplugues, "El Missatge d'Israel", és una obra de grans síntesis. El seu enteniment poderós el menava, no a l'estudi meticulós d'un detall o d'un episodi històric fragmentari, ans a considerar els fets en tota la seva amplitud; més que un recercaor d'arxius era un filòsof de la història. Ell mateix diu, respecte els estudis bíblics, que basta prestar a les posicions de l'adversari, per a combatre-les, escassament mitja atenció. L'altra meitat, almenys, "en contemplació directa, ha d'ésser per a elevar-se gradualment de l'anècdota polèmica a la síntesi que tot ho illumina amb llum zenital. L'esperit global de la Bíblia, la riquesa summa del seu contingut bíblic, les seves eternes essències, moltíssim per damunt de la minuciositat, sovint esgarradora, dels detalls exegètics o de crítica textual, que tenen un valor indubtable, però no pas el primer."

Durant el seu primer viatge a Palestina, meditant aquelles paraules que digué Jesús: "Si sóc alçat de la terra, atrauré tothom a mi. Això deia significant de quina mort havia de morir" (Jo., XII, 31), es planteja a si mateix aquesta qüestió: Jesús, freg a freg del seu anorreament per la creu, preveia el seu esclat paradoxal. De què i de qui es refiava? Evidentment, del monopoli de la Providència. De res més. "Si a mà haguessis de basar-te peça per peça, el pedestal de glòria on seu el Crist, s'acudiria d'alterar cap dels factors que, a partir de la ignominia de la creu, han contribuït a fer de dia en dia més envaïdora la seva exaltació com a Fill de Déu?". Aquesta pregunta el menà a reestudiar el problema cristià en les seves bases his-

tòriques, començant pel problema d'Israel. Per això, el llibre té tres parts: Israel, Jesús, Sant Pau. "Exponents, cadascun en la seva àrea pròxim d'aquest Missatge són Israel mateix, Jesús i Sant Pau, misteriosament predestinats a presidir els tombants decisius del poble de Jahvè en el pla de la història; Israel donant nom i fesomia al poble escollit, Jesús a la Cristiandat, Sant Pau a la presa de possessió del món per l'Evangeli de Crist".

El P. Miquel, enemic sistemàtic i per temperament intel·lectual, de tot partit prè, estudia imparcialment "les velles essències d'Israel i la seva psicologia a través de textos mil·lenaris". De l'examen de les creences religioses d'Israel, certament no substituïdes avantatjosament ni per la filosofia, ni per la ciència, ni per altres religions, el P. Esplugues dedueix que Israel, exponent d'aquelles idees bàsiques, resulta, per aquest sol fet, el pare veritable, no d'una civilització, sinó de la civilització. Israel, en el conjunt de la seva existència, ha estat el primer de tots els pobles en l'ordre religiós, i el primer "en capacitats per a enenyorir-se de la terra: el poble més patriarcalment aferrat a les seves tradicions, i en el seu capteniment potser el poble més anàrquic; exponent històric de glòries supremes i de tragèdies incompartides; renunciador, per mant plat de llen-

tilles, a la glòria màxima del seu missatge; gran triomfador per la seducció o per la intriga, i no res o quasi no res en l'àrea del braó disciplinat de la força; en resum, ha estat, per adhesió i contradicció el poble de Jahvè i del Messias, exponent devotíssim i signe etern de contradicció: el vell Israel, de Jahvè, i el nou, del Messias. Encara, per torna, és signe de contradicció devers tots els pobles de la terra qui, tanmateix, en Israel, i només en Israel, han estat universalment benèfics: és a dir, il·luminats, jerarquitzats, agermanats, fets una sola família sota la Providència del Pare que és en el cel i la llum divina del seu Crist".

Després d'aquesta llambregada psicològica, el P. Miquel estudia la trajectòria històrica d'Israel durant els dos mil anys que precediren l'adveniment de Jesús. Més que una narració és una evocació sintètica dels aspectes primordials. El capítol que el P. Miquel dedica al "Profetisme", tot i la seva concisió, resulta una meravella de filosofia de la història. Si es prescindeix de la Llei mosaica, que plasma i donà personalitat pròpia a aquest poble únic, poble miracle que es diu Israel, tota la seva història resulta insignificant. La Llei mosaica, aplec de totes les seves tradicions religioses, socials i polítiques, era tan a mida, tan exclusivament feta per a aquest poble, que no podia tenir transcendència extranacional. "Mullalla aïlladora, ensems que protectora, obeïa a una concepció antípoda dels codis on s'ha recollit l'esperit colonitzador dels grans pobles, Roma davant de tots". Aquesta legislació peculiaríssima que encunyà la raça israelita, explica el perquè, a malgrat de tantes dispersions i exilis ha viscut sempre inassimilada.

El P. Miquel situa el Profetisme d'uns quants segles, dins un marc històric que pot resumir-se així: "Terra esquifada (Palestina) i, en bella part, dura; monarquia efimera; migpartida, ingloriosa i estahlerta a contracor de Jahvè; amenaça de ludibri i extermini sempre que es decantés del culte jahveista; fets terribles i credent amenaçes plenes de suggestió i misteri; vet ací, en visió pa-

noràmica, quasi tot Israel a la llum dels seus propis llibres, sants per als creients merament nacionals per al crític descregut.

Dreçant-se Augusta sobre l'atacament d'intrigues, renyines, fallides i glorioles efimeres, que és en conjunt l'Israel dels dits llibres històrics, veureu només la gran idea: Jahvè; i la gran funció: el Profetisme, que amb el futur Messias, fruit d'ambdós, dominaran els segles".

El contrast que ofereix la insignificant geogràfica i històrica d'Israel amb les hipèrboles dels Profetes que li prometen l'hegemonia del món, cosa atribuïble a una exaltació frenètica o a una inspiració divina, el P. Miquel el tracta magistralment. Senyala també les diferències essencials entre el "profetisme" dels altres pobles orientals i el de Israel. Mentre a tot arreu en l'àrea de la política, hom troba les divinitats i el profetisme subordinat a les altes raons d'Estat, "el profetisme a Israel subordinà absolutament l'Estat a les altes raons de Jahvè, i lluità implacable amb els seus dirigents reis o sacerdots, en tant que prevaricadors del culte jahveista". Fa remarcar així mateix el P. Miquel, l'antagonisme implacable de Jerusalem i el profetisme, i les raons d'aquest antagonisme, i el fet de que els profetes, per regla general, no pertanyien a la casta sacerdotal. Una altra característica típica del profetisme israelita és que, així com en els altres pobles de l'Orient remot, el profetisme és poesia intrascendent, a Israel, en canvi, és "d'un psicologisme diví, que es desdobla en el paradoxal universalisme i infinit personalisme jahveista. Els profetes hebreus reben comandements de Déu, parlen amb Déu, cominen etc., en nom d'un Déu personal... contraposició rotunda al panteisme i viventíssim radical negació de tota idolatria—el qual, si té Israel per poble electe, és amb el món per patrimoni".

Hi ha una nota psicològica que, encara que sigui una digressió, no puc deixar de transcriure: "La veritable grandesa d'Israel com a raça i la seva positiva insignificança com a poble, ve d'això: que ha estat el més atrotinat dels pobles, per a poder ésser la més privilegia-

da de les races. I és per això que, si els altres grans pobles han triomfat en la política i per la civilització, sols Israel triomfa per la religió i per una filosofia perenne, els germans de la qual duia a dintre".

La visió profunda i subtil que dona el P. Miquel del Profetisme pot cloure's així: "Des del cim de llur preeminent immortalitat, adhoc literària, els profetes hebreus, selecció de l'esperit etern d'Israel, poden contemplar sorneguers les runes del que van anatematitzar (Níve, Babilònia, etc.) i el triomf de tot el que van predir; indestructibles que veuen i universalitzades les essències de llur profetisme: Jahvè i el Messias".

Israel fou un poble essencialment teocràtic, i havia d'ésser-ho per a complir la seva missió providencial, però li calgueren coses desproporcionades a les usuals capacitats dels pobles. Es per això que havia d'ésser continuada la intervenció de Jahvè. El P. Miquel, en parlar de la Teocràcia d'Israel, fa aquesta justíssima observació: "La màxima honor d'Israel és la gran tragèdia d'Israel. Constituit a base teocràtica, hom diria que entre les possibilitats humanes no hi ha la d'encarnar mitjanament bé una teocràcia. Més que més una teocràcia jahveista". "El jahveisme religiós i polític venen grans a la talla natural d'un home i d'un poble; més que més d'uns homes i d'un poble primitius. Al poble li ve gran la teocràcia; a l'home, justament de massa perfecta, la teologia".

Tanmateix—diu en un altre indret del mateix capítol—, poc o molt enganyat pel jahveisme, fidel a ell o prevaricador, és un fet que la consciència d'Israel estava xopa d'aquesta idea: amb Jahvè, Senyor universal i Déu dels exèrcits per davanter—concepció magnífica de la potència militar en una raça més aviat carent de braó bèl·lic i propensa a la superstició—no sols regnaria de Dan fins a Bersabé, sinó que la dominació localista fóra suport d'un imperi universal i perdurable... Més o menys ben servit, però cics, gairebé assetjat pel seu poble, ara Jahvè, a través de Jesús refulgeix per tota la terra. Unic Déu que no ha pogut derrocar la filosofia, és l'únic també que sobreviurà al naufragi possible de tots els deus". En canvi, acomplerta la seva missió, "tots els il·lusionismes judaïcs que mantenien incandescent la passió d'extermini del Crist, servien perquè Israel se suicidés, toparat amb ell, desfet espiritualment i quasi no-res com a poble, contra Roma, senyora del món".

Heus ací una petita idea del contingut de la primera part del "Missatge d'Israel". El P. Miquel ha tractat Israel, no com els sistemàtics menyspreadors i detractors d'aquest poble misteriós, ans amb simpatia, pietat i respecte, és per això que la visió que ens dona en el llibre és plena de llum.

P. Antoni Maria de Barcelona.

Un aspecto del entierro del ilustre capuchino P. Miquel de Esplugues.

Express-Foto.

EL MEUREI BLANC ES MORT

Ignoro on aniran a parar les meves paraules. Sentiments vius i pesaments difunts són posats damunt la meua ploma, ara que escriu, com les despulles de sant Ramon Nonat ho foren damunt d'una mula cega. Ha mort el P. Miquel d'Esplugues i l'esperit em va a l'atzar, com una nau a la deriva.

Qui no ha estat religiós, no pot fer-se càrrec de com furga dins l'ànima la idea d'un Pare que hom no ha vist mai amb els ulls corporis, ni ha pogut besar amb llavis trepidants d'emoció; i la noble herència del qual, tanmateix, hom sent dintre commovent les fibres més pures de l'esperit.

Així comença "La Vera Efigie del Poverello", el benamat difunt, pensant en la fesomia del seu Pare sant Francesc. Però la idea del Pare Miquel té més amplitud que la que ell li dona. Cal haver escrit un llibre i haver trobat un gran proleguista que l'hagi volgut presentar amb il·lusió verament de pare, per a sentir al cor un formigueig irrisistible, una ànsia vivíssima de contemplar també les faccions d'aquell que, literàriament, així mateix pot dir-vos fill.

I aquest era per a mi, precisament, el cas del P. Miquel d'Esplugues.

Ja hi ha alguns anys que a l'estanger, gràcies a alguns amics caputxins companys d'Universitat, havia llegit diverses obres del fundador d'"Estudis Franciscans". El que signa, coneixia, aleshores, una nòca la Poesia de les melodies i els acords, en la Música; de les pedres i els bronzes, en l'Arquitectura i l'Escultura; en la Pintura, dels colors, i en la Literatura, dels sentiments i les imatges, cascdejants en iris de paraules. Però hi ha encara la Poesia de les idees, i aquesta fou la que em descobrí, en els temps de què us parla, el P. Miquel d'Esplugues, quan, en el recolliment dels pinars de la vila Pamphili o en la majestat de la tribuna del Pincio, a Roma, la robustesa ebra del savi caputxi posava consistència a la meua fantasia desbordada, a l'encalç solament d'imatges fugisseres.

Vaig enamorar-me tot d'una del pensador i del seus horitzons obrerts. La força de les seves idees servia meravellósament de tronc als gronxívols bronquillons florits de la meua imaginació primaveral.

A més, el P. Miquel escrivia en la meua llengua. Contemplats detingudament el cavall de sant Jaume i el cavall de sant Jordi, s'havia decantat a cavalcar amb gran preferència, en el del nostre Cavaller d'abril. I això lluny de Catalunya i en un ambient de joventesa propici a les nostàlgies terrals, pot molt per a desvetllar amor.

Cal que afegim encara, pesant damunt del meu voler, el doble prestigi de la seva fama i el de la seva barba immensa que omplia una gran part de les fotografies que havia vistes d'ell. I així no us sorprendrà que li portés tan enfondida, sense haver-lo vist mai personalment, una llei d'afecció respectuosa, però sincera i franca, — potser un pressentiment llunyà que aquell caputxi admirat del "Pare Nostre" havia d'ésser un dia, en la meua epifania literària, el meu Rei blanc. Perquè el Rei Màgic d'Orier t, fet i comptat, no era un vell barbablanc, sacerdot i afecat de saviesa?

La primavera que hem passat, per telèfon, vaig demanar-li un Pròleg per al meu llibre de "Parables". — Anit tot just me'n vaig a Terra Santa. Però vull que m'hi envieu els originals i us feré el pròleg a Jerusalem... — No vaig complir, jo, la paraula i hagué de ter-me'l bon xic més tard en aquella cella senzillíssima de Sarrià, que, amb ell maliquejant, ha vist per primer cop — ai les i o sort! — més fa quinze dies.

Expressament per veure el Pare, vaig fer el viatge setembrí. Ja no

robia gairebé ningú i no sortia de la cambra.

—Es V. que ha telefonat aquest matí? — va fer-me un pare que es deu assemblar molt a sant Josep de Cupertino. — Diu que pugui a la cella tot seguit.

Vaig pujar les escales amb l'alegria d'un infant, pensant que el Rei blanc que al capdavant coneixeria. Mes, en entrar a la cella, o desciscis! s'havia fos la neu a la muntanya: el P. Miquel d'Esplugues anava rasurat!

Els primers mots del món que li vaig dir: —I doncs, la barba blanca?

—Es veu que feia temps que no m'havien vist — va dir-me somrient.

—Oh, sí! Recordi que fa temps que no l'havia vist mai!

Em va mirar de dalt a baix: — Si sou una criatura! — em digué amb tota la simplicitat de sant Francesc. I parlarem una bella, però breu estona, que els metges ja se l'havien fet seu i li manaven repòs absolut. Hi havia en el seu posat una naturalitat impressionant. Viu la grandesa de la humilitat: el seu esperit que s'abaijava fins a la meua petitesse, a tall d'aquells camells voluntariosos que s'ajupen a terra per tal que el genet enfilat al damunt seu, pugui albirar més amplària de paisatge.

Em féu prometre que ens veuríem aviat altra vegada. Diguérem coses molt simples i boniques. Vaig preguntar-li quants anys tenia i em va respondre: — Trenta-quatre. — Noi, així ja deu haver fet la Primera Comunió — vaig insinuar-li maliciosament. I aleshores va explicar-me que ell només comptava els anys que passaven de trenta; que fou probablement, l'edat de Jesucrist.

Fer indicació seva, un frare poeta va acompanyar-me pel convent. Ell encara va sortir fins a la biblioteca a donar-me una carta que podia fer-me il·lusió per tal com em ella hom benparlava de "Particu-

Notes biogràfiques

E. P. Miquel nasqué a Esplugues el dia 10 de Juliol de 1870. En el Seminari de Barcelona estudià els primers cursos de la carrera eclesiàstica.

Vestí l'hàbit de Sant Francesc en el convent de Caputxins de Masamagrell (València) el dia 8 de juny de 1887; professà solemnement el dia 11 de juny de 1891 i fou ordenat sacerdot el dia 25 febrer de 1893. Tot seguit fou nomenat professor de Filosofia, i més tard de Teologia dogmàtica i Moral. Ell formà intel·lectualment i religiosament tres generacions de religiosos. Va ésser Guardià del convent de Sarrià i ministre Provincial durant tres trienis seguits, de 1906 a 1915; altra vegada fou elegit Provincial en el Capítol de 1918. Tenia el do de saber aprofitar tots els valors i de saber posar a cadascú en el lloc on podia donar més rendiment. Gran director d'ànimes, la Santa Seu l'havia nomenat Visitador Apostòlic de diverses Congregacions. El seu do de gents era proverbial, el convent de Sarrià era un lloc de pelegrinatge de tota la "élite" de Catalunya. Tingué sempre l'elegància de no desenquadrar-se mai, àdhuc en moments difícils. Per damunt de tot, fou home de fe, d'una fe il·luminada i profunda, i d'una confiança, molt franciscana, plena i absoluta en la Divina Providència. Quan en morir, algú li digué: posis en mans de Déu, ell va respondre: "ja hi estic"; sempre hi havia estat...

BIBLIOGRAFIA

El P. Miquel d'Esplugues havia publicat les obres següents:
"Sursum Corda". Conferències espirituals para Ejercicios (tres edicions).
"Sant Francesc de Sales". Estudi, Esperit, Màximes. (1904).

les". Ell suposava que als infants els cal encara caramels.

...i ja no l'he vist més. He coneguda la grandesa, l'hora que s'encunava. El gran castell, el moment d'enrunar-se. L'ona, a l'instanc de fer l'esclat. El primer cop de veu el Pare, m'ha calgut d'aguardar-lo pàllid, eixugat de carns, amb l'alegria franciscana un si és no és somorta; quan ja la ciutat de Barcelona es preparava als seus peus per a fer-li d'Assís, en el moment de la pertança vers la ruta insolcada...

No és pas igual d'escriure un Pròleg que de fer un epitafi. Anar a donar les gràcies d'un Pròleg per a un llibre, que esborrona a corre-cuita, per a una vida gloriosa que s'escola, un colofó!

Què us en sabria, ara, explicar? Ignoro on aniríem a parar les meves paraules. He conegut el Pare que es moria, i aquella fesomia que jo m'havia afaïçonat, se m'ha endolcit en mon interior, d'una manera estranya. No la sabria, però, dir. Cau del cel una goteta d'aigua i en un moment totes les coses del voltant troben feta en el seu reflex, la seva miniatura. Mes ai! aquelles gotetes d'aigua no són llàgrimes. I en el reflex de les llàgrimes, els contorns de les coses resten desdibuixats. Sempre és costós de rebaixar un gran bloc per a fer-ne una estàtua petita; però amb els ulls humits és impossible de dibuixar la silueta d'un home il·lustre que se'n va del món.

El meu Rei blanc és mort.

Probablement tinc al meu llibre un dels treballs últims del P. Miquel d'Esplugues i al meu fitxer algunes de les darreres lletres que eixiren de les seves mans. Fins ara les guardava com a joies. Ara les guardaré com a relíquies. Ha mort el meu Rei blanc i m'esborrono d'alegria i de temença davant el fet que aquell esguard acostumat a tantes de grandeses, abans de cloure's per mai més, hagi mirat — igual que un sol que es pon il·luminant un bri — la meua inútil mesquina.

Miquel MELENDRES, pvre.
Tarragona, 4 d'octubre de 1934.

De «La Vanguardia»

Una gran figura catalana

El il·lustre capuchino expiró en la madrugada de ayer, en el convento que la Orden de San Francisco posee en Sarrià

Ha fallecido, tras larga y serena agonía el P. Miquel de Esplugas, O. M. Y con él desaparece una de las más típicas, de las más representativas, de las más eminentes figuras de la Iglesia catalana contemporánea.

Su espíritu racial, no constreñido en los límites estrechos de una visión fragmentaria, sino dotado de una irradiación universalista, que implícitamente brotaba de su amplia y profunda preparación filosófica, fué modelado en la misma forja de los Balms y los Terras i Bages.

Humanista de vasta y sólida cultura, y espíritu de una amplia y acendrada religiosidad, supo fundir admirablemente en su vida ejemplar y en su obra fecunda las dotes intelectuales con el tacto exquisito indispensable al conductor de almas. Distintas veces el P. Miquel de Esplugas pareció que iba a ser llamado por sus altísimos merecimientos, a ocupar alguno de los más altos puestos de la jerarquía eclesiástica. Circunstancias diversas impidieron que una tan relevante figura diese, en ese orden importantísimo, todo el rendimiento que de ella podía esperarse. Pero así como hay obispos in partibus infidelium, verdaderos pastores sin rebaño, hay también preladados sin mitra, a quienes, a pesar de no ostentarla, sigue y acompaña el íntimo fervor de un inmenso número

de fieles. Y el P. Miquel de Esplugas fué esto: un gran obispo de Cataluña, por méritos propios, aunque oficialmente no llegase a serlo.

En el plano cultural muchísimo debe la religión al eminente capuchino fallecido. Dotado de un singular refinamiento intelectual, sus famosas exposiciones apologeticas y su intensidad dialéctica iban hermanados con su natural humanismo.

Y en el orden puramente patriótico, le debemos al Padre Miquel de Esplugas la valoración o más exactamente la revalorización, de la personalidad catalana, en varios aspectos. Este su innato y acendrado instinto de desentrañar esencias y modalidades psicológicas de nuestro país, después de aplicarlo a la Cataluña histórica, le compelió no pocas veces a hacer lo propio con la Cataluña de hoy, en cuyo florecimiento deja el ilustre capuchino una huella imborrable y una aportación imperecedera.

"La Vanguardia" — que en el P. Miquel de Esplugas tenía a uno de sus menos pródigos, pero más eminentes colaboradores — se asocia al profundo dolor que en estos momentos experimenta la gloriosa Orden de Menores capuchinos, de la que fué provincial y definidor el ilustre finado.

!Descanse en paz!

La mort del P. Miquel d'Esplugues

Del "Diari de Sabadell"

Com una rosada, en mig del foc bullidor de l'anècdota fugissera i dels entusiasmes purament accidentals, ha passat l'ombra venerable del gran caputxi símbol de tota una patriarcalitat espiritual, resumidor d'una època del nostre moviment literari i filosòfic. La desaparició del Pare Miquel d'Esplugues ha tingut la virtut de remoure l'entranya viva dels que encara saben mesurar el valor real i representatiu de les personalitats. Home de claustre, val a dir que no s'havia prodigat al renom ni a la popularitat, el mínim que aconseguíen els que, dedicats a aficions d'altra mena poden fàcilment atreure la voluntat pública. Home dedicat a l'estudi i als afers espirituals, era admirat solament per la selecció rigorosa triada dels que s'adoraven de la seva empena genial.

Si en moments dolorosos, fos permès destriar afectes i emocions del moment, caldria fer constar primerament la vigorosa reacció que la nova del seu traspàs ha suscitada arreu el P. Miquel d'Esplugues,

en totes les esferes de la nostra societat. D' un temps a aquesta banda es parla molt de la primacia dels valors; que només suraran i s'aguantaran en els terrenys rectes de tots els organismes els que en realitat en siguin aptes i capaços. Constatem aquest fet, i diem seguidament com tots els homes més representatius de la nostra terra han sentit el dolor natural que experimentem amb la pertança d'un gran amic. No sabem si el Pare Miquel d'Esplugues tindrà biògrafs o no en tindrà. En tot cas, hauria de constar sempre, que va ésser un gran amic del nostre poble. Va demostrar-ho amb els seus mitjans propis que tenia l'abast: dialegar a bastament i sincerament amb tots els seus contemporanis encara que no pensessin com ell; per a què Catalunya no fos cifa d'un dels mes complets instruments d'instrucció i educació espiritual, concebé la idea arriscadíssima i plena de dificultats, de dotar Catalunya d'una traducció popular de la Bíblia. Concebé aquesta idea i posà mans a l'obra decididament. Abans de morir, ja podia ordenar als seus contemporanis alguns exemplars d'aquesta empresa, que, entre les altres valuoses aportacions a la literatura i apologetica catalana, constitueix la primera i més sobressortint prova d'afecte del P. Miquel d'Esplugues per la nostra naixença espiritual.

I en mig del dolor, és reconfortant observar com entre nostres altres hi ha encara moltes persones sense perdonar cap estament responsable que han dedicat el meregut honor i elogi al gran desaparegut.

J. C.

(Segueix a la 5.ª plana).

EL P. MIQUEL D'ESPLUGUES

— Visqué com aquell home que albira les altures perquè hi convergeixin tots els humans camins; i fou aciençat de grans literatures; i fou un fill il·lustre dels Frares Caputxins.

Polígraf de ciència i de paraula clara, un sacerdot insigne de cor molt paternal; tenia el somriure per rictus de la cara i la serenitat el duia per un camí igual

sense sentir fallides. Donava ell coratge a tots els que perdien el sospirar, l'anhel, i davant seu s'obria aquest immens paisatge pel qual ell suspirava: tot aquest Déu, el cel.

Que pregui per nosaltres en aquest lloc de pau; que el seu record en sigui l'estel d'aquest palau.

P. Hilari d'Arenys de Mar, O. M. C.

ANIVERSARIO DEL FALLECIMIENTO DEL Rdo. Sr. D. José Feliu Pujadó, Pbro.

BENEFICIADO CONTRALTO DE ESTA SANTA IGLESIA CATEDRAL

que falleció el 18 de octubre de 1933, a los 83 años de edad, habiendo recibido los Santos Sacramentos y la Bendición Apostólica

(E. P. D.)

Todas las misas que mañana jueves se celebrarán desde las siete y media hasta las once y media en la Capilla del Santísimo Sacramento de la S. I. Catedral y las demás que se celebren en el mencionado Templo Metropolitano, serán aplicadas en sufragio de su alma.

Sus sobrinos y albaceas testamentarios, al recordar a sus amigos y conocidos tan irreparable pérdida, agradecerán la asistencia a alguna de dichas misas. Tarragona, 17 de Octubre de 1934

NO SE INVITA PARTICULARMENTE

El Emmo. y Revdmo. señor Cardenal Arzobispo de Tarragona se ha dignado conceder las indulgencias de costumbre.

VIDA RELIGIOSA

SANTORAL

Sant Florenci, bisbe

MISSA DEL DIA

De santa Margarida Maria d'Alacoque
Doble. — Ornamentals blancs

Nascuda el 22 de juliol de 1647 en l'humil llogaret de Lhatecour, a França, entrà, després d'una infantesa i joventut angelicals, al convent de la Visitació de Santa Maria, a Paray-le-Monial. En aquell recés sagrat, Jesús confortà amb diferents operacions la seva mística esposa i sobretot li féu les grans revelacions sobre la devoció al Cor sacratíssim i la institució d'una festa a Ell dedicada i reparadora ensem dels ultratges que li fa la ingratitud dels homes. La nostra santa, que es pot dir deixebla, confiant i apòstol del Sagrat Cor de Jesús passà incomptables amargues abans no pogué veure que començava de ser comprès el Cor d'ell i atesos els seus desitjos divinals. Morí santa Margarida el 17 d'Octubre de 1690. Pius IX beatificà aquesta humil religiosa de Paray-le-Monial i el Sant Pare Benet XV, a 13 de maig de 1920 ordenà per a la Beata Maria el suprem honor de Santa.

Missa de demà

De sant Lluç, Evangelista
Doble de 2.ª classe. — Ornamentals vermells

QUARANTA HORES

Se celebren a l'església de les M.M. Descalces, essent les hores d'exposició de vuit a les onze del matí i de dos quarts de quatre a dos quarts de vuit de la tarda.

El dia 18 comencen a la Parroquia de Sant Joan.

Cultes per avui

CATEDRAL. — Tots els dies del mes d'octubre a les dotze missa i l'altar del Roser, practicant-se l'exercici del mes.

Capella de la Mare de Déu del Claustre. — Tots els dies a les set missa i oració a Sant Josep.

Capella del Santíssim. — Tots els dies, a tres quarts de vuit, Exposició i mes del Roser. Seguidament, missa.

SANT JOAN. — Misses a les sis, amb rosari i oració a Sant Josep; set, vuit i dos quarts de nou.

Tarda solemne Octavari dedicat al Sagrat Cor de Jesús

A les sis, Exposició, rosari, Trisagi; cantat a orquestra sermó que farà tots els dies el P. Joan Calaf i reserva solemne.

Catecisme a les sis tots els dies.

SAN FRANCESC. — Tarda a tres quarts de sis, Novena a la Verge del Pilar i cant dels goigs.

A les sis, Exposició, Rosari, mes del Roser benedicció i reserva.

TRINIDAD. — Tots els dies a dos quarts de set, missa i rosari; a les vuit, missa i mes del Roser.

Tarda a tres quarts de set exposició, rosari i oració a Sant Josep.

Catecisme tots els dies a les sis.

SANT ANTONY (PP Caputxins). — Tarda, tots els dies a dos quarts de set, rosari i mes del Roser.

SANT DOMENEC. — Tarda, tots els dies a les set, Exposició, rosari, meditació i reserva.

M. M. DESCALCES. — A les vuit, missa d'exposició, A dos quarts d'onze de reserva.

Tarda, a tres quarts de set, rosari, trisagi, benedicció i reserva.

SAGRAT COR. — Tots els dies, a les vuit, missa i mes del sant Rosari.

Tarda, a les sis, Exposició, rosari, mes del Roser, benedicció i reserva.

SANTA CLARA. — (Comença la novena dedicada a Sant Rafael.) — A dos quarts de sis de la tarda, Rosari, cantant-se les dues últimes d'elles, exercici de la novena, finalitzant amb el cant dels goigs.

CARME. — Tarda a les seis y media, Exposició, Rosario, exercici del mes de Santa Teresa y canto del himno.

Cultes per a demà

SANT JOAN. — Misses a les sis amb rosari i oració a Sant Josep, set, vuit d'exposició, dos quarts de nou i a dos quarts d'onze de reserva.

Tarda, a les sis, Rosari Trisagi cantat a tot orquestra, oració a Sant Josep, sermó pel R. P. Joan Calaf, motetes i reserva solemne.

Santa Clara. — Continua practicant-se la novena a Sant Rafael tots els dies a la mateixa hora, fins el dijous dia 25.

SANT FRANCESC. — A les vuit, missa i rosari.

Tarda, a tres quarts de sis, continua practicant-se la novena a la Mare de Déu del Pilar. A les sis, exposició, Rosari, mes del Roser, benedicció i reserva.

HUESPEDES

se desean en familia de confianza, en especial estudiantes.

Razón en la Administración de

COL. LEGIALS

La CASA COCA us reserva gran assortit en NECESSERS i CARTERES per a 1 llibre

CASA COCA

Camte de Rius, 7 - Tarragona

ACADEMIA DE TALL SISTEMA MARTI

Dirigit per la professora Pilar Perpiñá

Es tallen patrons a mida Classes de 11 a 1 i de 3 a 6

Agust, 32, 1.ª, 2.ª

CLIMATOLOGIA

OBSERVACIONES METEOROLOGICAS DEL INSTITUTO

Martes, 16.

Temperatura a la sombra

Máxima, 21; mínima, 11.

Barómetro a 0 i al nivel del mar

A las 8 h., 758.3; a las 18, 758.

Dirección del viento

A las 8 h., ONO.; a las 18, E.

Fuerza del viento

A las 8 h., calma; a las 18, id.

Estado del cielo

A las 8 h., casi despejado; a las 18, id.

Clase de nubes

A las 8 h., Ci. St. Cú.; a las 18, St Cú.

Evaporación

En las 24 horas, 1.

Lluvia recogida

En las 24 horas, 0.

Humedad relativa

A las 8 h., 60; a las 18, 53.

Informació de Borsa

Barcelona 16 octubre 1934

Interior 4 %	69, —
Exterior 4 %	87, —
Amortizable 5 % 1917	—
" " 1923	—
" " 1927	—
amb impost	89, —
sense impost	100,35
Accions f. e. Nord	51,05
" " E. Z. A.	40,90
" " Andalusos	—
" " Orensas	—

DIVISES

Paris	48,35 45
Londres	35,80 90
Roma	63, — 20
Ginebra	239,75 65
Breslavia	171,40 65
Yova York	731 33
Berlin i Hamburg	2935 295
Florins	—
Florins	—
Danesos	—

(Informació del Banc Comercial de Barcelona i Banc de Biscaia.)

Bolsa del Trabajo

(SECCION DE MUJERES)

Se ofrece nodriza, prefiere colocarse en casa de los señores. Niñera de 16 años, desea colocarse. Se ofrecen mujeres para faenas. Se necesitan sirvientas de 25 a 40 años, se las retribuirá bien. Familia con buenas referencias, desea porteria. Horas de oficina: de 6 a 7'30. Calle de Armañá, 11, 2.º

SE VENDE

casa situada en la calle Mayor de Torredembarra. Informes en esta Administración.

La belleza que atrae y fascina tiene su principal origen en la salud. Una mujer desnutrida por falta de apetito o extenuada por la anemia, pierde sus atractivos y su rostro traduce los efectos de una melancolía y cansancio que truncan sus encantos. El apetito, la alegría y el vigor, se recobran tonificando el organismo con el reconstituyente

HIPOFOSFITOS SALUD

Aprobado por la Academia de Medicina. De uso eficaz en todas las épocas del año. No se vende a granel

RAFAEL ESCOFET - TARRAGONA

COMENTARI

EL CRIST AFUSELLAT

Fotser la lletra impresa no havia vist mai acoblades aquestes dues paraules: "Crist afusellat". Segurament la malícia humana no havia arribat mai a imaginar l'acte diabòlic que expliquen amb terrible eloqüència aquests dos mots. Ha estat afusellat un Sant Crist.

Alguns periòdics barcelonins ho han explicat— i a ells em remeto. Tant de bo que no fos cert!— que un grup d'energúmenes va saquejar una església, va traure'n un Sant Crist de grandària natural i, després de plantar-lo davant d'un marge, el va afusellar. El poble que va haver de sofrir aquest afront és Castellví de la Marca.

No sé més detalls de l'abominació que expliquen els dos mots: "Crist afusellat." Només puc afegir-hi que, després de l'afusellament, la imatge del Crist va servir de blanc als energúmenes.

Qui eren aquests energúmenes? Fien de l'Esquerra? Eren de la F. A. I.? Eren gent del Penedès? Eren forasters? Es igual. Es gent que odia el Crist. I si l'odia, és que hi creu. Quin acte de fe afusellar un Sant Crist! Al Calvari no va haver-hi cap acte de fe com aquest. Longinos no va creure en la divinitat de Crist fins que li va haver clavat la llança al pit. Jesús es va defensar il·luminant els ulls apagats del legionari romà i fent-se'l seu.

Potser algun d'aquests homes que van afusellar el Crist a Castellví de la Marca també ha sentit il·luminar-se-li la fe. A les escoles anarquistes de Barcelona

s'ensenyava als nens i nees a profanar la imatge del Crist. En alguna d'aquestes escoles de corrupció s'ha atribuït a col·locar el Sant Crist als orinadors. Llavors el professor diu als alumnes: "Veieu com no es defensa? Si fos un déu, ara hauria enfonsat la casa a llamps i trons." Quina infelicitat! Si Jesús es va deixar clavar a la Creu en vida, també pot deixar-se afusellar en efigie. I si va oferir la seva vida per la redempció de la humanitat, bé pot deixar-se afusellar en imatge per il·luminar, tard o d'hora, un rabassaire o un anarquista de la F. A. I. Un càstig? Certament està a la seva mà enviar-lo. Però és difícil que la ignorància d'unis rabassaires envanits o d'unis faistes encogats no stenuï la malícia de l'acte diabòlic. Amb tot això ja s'hi comptava des del Gòlgota. L'home és un àngel caigut, però és lliure. Cadascú és lliure d'acceptar o no la redempció i de decidir el seu propi destí.

Quatre pàgesos afusellant Déu! L'horrible grotesc d'aquest enunciat el veu més clarament Déu que rosaltres.

Quatre rebassaires afusellant Jesús en una vinya de Castellví de la Marca! Si Ell ja ho va predir que seria premut com el fruit de la vinya.

MANUEL BRUNET.

De "La Veu de Catalunya".

Radio Tarragona

PROGRAMA PER AVUI

Emissió de sobretaula

- A la 1'00: Seryals horaris pel carrilló.
- A la 1'05: "Rosó" (sardana).
- A la 1'10: "Milonga sentimentai" i "Chufliyas gitanas".
- A la 1'20: Dos fragments del film "La calle 4".
- A la 1'30: "El pañuelo chileno" i "Rosario la Cava" (cançons).
- A la 1'40: "Roselles i espigues" i "El saltiró de la cardina" (sardanes).
- A la 1'50: "La picarona" d'Alonso (fragments).
- A les 2'00: Retransmissió des de Barcelona de noves de darrera hora.
- A les 2'10: "La generala" de Vives (selecció).
- A les 2'20: "El barberillo de La-

vapiés" de Barbieri i "el tambor de granaderos" de Chapi.

- A les 2'30: Música de dansa.
- A les 3'00: Fi de l'emissió.

Emissió nocturna

- A les 8'00: Seryals horaris pel carrilló.
- A les 8'05: "Lluna plena" (sardana).
- A les 8'10: Notes meteorològiques, borsa i marítimes.
- A les 8'20: "A Málaga" (jota) i "Bajo la parra" (cançó andalusa).
- A les 8'30: "Eres tú" i "Para olvidarte" (cançons).
- A les 8'40: "L'auca de la Ventafres" (conte), recitat per Joaquim Montero.
- A les 8'45: Retransmissió des de Barcelona de servei especial d'informacions.
- A les 9'00: Selecció d'operes.
- A les 9'40: Música de dansa.

Tratamiento antirreumático

"KARMEL,"

(DE LOS CARMELITAS DESCALZOS)

¡Reumáticos!

- ¿DESEAS QUE DESAPAREZCAN VUESTROS DOLORES?
- ¿QUERES ACABAR PARA SIEMPRE CON VUESTRA ENFERMEDAD?
- ¿OS INTERESA FORMAR PARTE DE LA "LEGION" DE LOS CURADOS?

El tratamiento antirreumático

"Karmel,"

OS RESOLVERA EL PROBLEMA.

DE VENTA EN FARMACIAS

LABORATORIOS

"Agua del Carmen,"

Tarragona

A les 10: Retransmissió de noves de darrera hora.

A les 10'05: Retransmissió des de Ràdio Associació de Catalunya de Ràdio-Teatre amb l'audició de l'obra lírica en dos actes del mestre Ribes "Pel teu amor".

A les 11'55: Fi de l'emissió.

Antonio Segú

CORREDOR DE

FINCAS

MÉNDEZ NÚÑEZ, 21, bajas
Teléfonos 743 E y 745 X
TARRAGONA

SE DESEA

adquirir un armario ropero grande. Las ofertas a la Administración de este diario.

Deportivas

Billar

OLIMPIC BILLAR CLUB

afiliat a la Federació Catalana d'Associats al Billar

Aquest Club organitza, com ja s'ha vingut anunciant, el seu segon Campenat social i primer federat, a carambola lliure, per a l'any 1934-35, el qual començarà el 22 d'octubre corrent i finalitzarà el 20 de desembre propiinent.

Reglament exterior federatiu per a la inscripció

A. Per a prendre part al Campenat és necessari ésser soci del Club organitzador.

B. Tot aficionat que pertanyi a Club o Penya determinada, però que no sigui federada, pot inscriure's igualment, sempre i quan sigui alta al Club organitzador al temps de la inscripció.

C. L'aficionat que es trobi en el cas de l'apartat anterior, deurà fer davant la Comissió esportiva

va una partida a 50 carambolas per tal de poder fixar la categoria que li correspon a raó del resultat de la dita prova.

D. La Comissió esportiva es reserva el dret de poder inclou dins d'una categoria determinada, l'aficionat que un cop feta la partida de prova, ofereixi alguns dubtes sobre les seves possibilitats billarístiques.

E. Tots els casos que es puguin presentar en el curs del campionat, es fallaran d'acord amb el Reglament interior federatiu del Club, que restarà exposat a la tauleta d'anuncis del local del Club, Méndez Núñez, 10.

F. La inscripció resta oberta fins el dia 20 del corrent mes.

Tarragona, 16 Octubre del 1934.
La Comissió esportiva.

SEÑORITA

se desea como hùsped en casa de confianza. Trato familiar. Preferible sea estudiante.

Razón: en la Administración de este periódico.

¡ATENCIÓN!

Cuando vaya a Barcelona

Haga una visita a los

ALMACENES JORBA

en los que encontrará todo cuanto pueda interesarle, a precios como siempre, los más convenientes

ALMACENES JORBA

CAFÉ-BAR-RESTAURANT

INSTALADO EN LA GRAN TERRAZA

Esmerado servicio a la carta y cubiertos desde 5'50 ptas. - Especialidad en lunches y banquetes para bodas, bautizos y Primera Comunión

Cocina excelente - Dirección: "Nouvel Hôtel,"
Abierto durante las horas hábiles para el comercio

Un geni nostrat que desapareix...

per Joaquim Pellicena

De "La Ven de Catalunya"

En cloure el seu agut assaig psicològic "La vera efígie del Poverello", esplèndida contribució de Catalunya a la glòria del centenari, el P. Miquel d'Esplugues evocava l'escena de la benedicció d'Assis, "gest final en la vida de Francesc, que la resumeix tota a partir de sa vocació".

Hi ha, també, en la vida del P. Miquel d'Esplugues, un gest final que en resumeix tot el sentit. "Deu minuts abans de morir — deien els caris — ha demanat als Pares que l'assistien que diguessin les oracions per a preparar la seva ànima a emprendre el camí de l'Eternitat. En dir el Parenostre, l'oració que ell coneixia tan profundament, ha suplicat que el diguessin en català.

Ell, que dedicava "La vera efígie del Poverello", síntesi del seu pensament religiós, "a aquella santa dona que em dugué en ses entranyes i que m'ensenyà a dir: Pare nostre qui esteu en el cel", volia segellar els seus llavis, en cloure les seves parpelles al món i obrir-les a l'Eternitat, amb les paraules meravelloses de l'oració dominical. Volia, però, trobar-hi encara nous encisos, fer-ne les darreres glosses apologetiques. I per això, en aquella hora suprema, volia sentir el Parenostre en la llengua viva de la seva santa mare.

Aquest darrer Parenostre en català és, verament, el resum de tota la seva vida, de tota la seva obra. En aquest darrer Parenostre hi ha tot "L'ideal de la Mercè", hi ha "La seva afígie del Poverello", hi ha "La pau de Crist dins el reialme de Crist", hi ha "Sant Francesc de Sales", hi ha els quatre volums de les glosses apologetiques sobre les set peticions, hi ha el fundador i l'animador de "Criterion" i "Estudis franciscans", hi ha el director de la Fundació Bíblica Catalana.

Tot just traspassat, adormit pietosament en la pau del Senyor, no ens podem avesar encara a la dolorosa i punyent realitat de la separació. Ens sembla que l'havem de trobar qualsevol matí d'hivern al jardí del convent de Sarrià, que l'havem de reveure qualsevol dia als carrers de Barcelona, que qualsevol tarda hi tornarem a parlar dins la Fundació Bíblica Catalana, que enriquirà la nostra cultura amb nous articles, amb nous assaigs, amb nous llibres.

Religiós exemplar, polígraf eminent, patriota irreductible, català mil per cent, car tot ell era una concentració, una condensació de catalanitat, ha mort amb els ulls

plens del paisatge físic i espiritual de la nostra terra, amb el cor ple d'optimisme en l'esdevenidora grandesa de Catalunya, amb l'ànima generosa lliurada sense reserves i sense defalliments a la voluntat sobirana i pròvida del Creador.

Al P. Miquel d'Esplugues tots els temes li eren propicis per a bastir una glossa apologetica o una estructura patriòtica. La biografia del primer Comte de Güell li servia per a escriure un assaig originalíssim sobre el sentit aristocràtic a Catalunya. El seu estudi sobre Sant Francesc de Sales el menava a una brillantíssima dissertació sobre el periodisme catòlic. En l'estudi de l'ideal de la Mercè trobava elements per a un anàlisi penetrant de psicologia colectiva. I no parlem del seu "Pare Nostre", monument perenne de la seva poderosa pensa i de la seva robustíssima fe.

Hi havia en aquella vigorosa personalitat trets indèstribles de franciscanisme i barcelonisme. El seu franciscanisme era la seva interpretació cordial del cristianisme com el seu barcelonisme era la seva interpretació intel·lectual del catalanisme.

El seu franciscanisme li donava una interpretació autèntica del cristianisme com a norma de vida: caritat, bondat, fe, amor a Déu i a totes les coses, la pau de Crist en el reialme de Crist.

El seu barcelonisme li donava una interpretació autèntica del catalanisme com a psicologia ètnica com a seny jurídic, com a ideal de redempció.

Dintre seu, dintre del seu cor i del seu esperit, franciscanisme i barcelonisme es resolien en un mateix ideal. Es per això que veia en l'ideal religiós de la Mercè un símbol patriòtic de la Catalunya històrica. En el seu pensament coincidien la teologia de la Mercè i l'eternisme de l'Obra Mercedària. Per a ell, l'idea de la Mercè, ideal de redempció, és la idea de Barcelona, és a dir, Catalunya en la seva estranya viva.

La vastitud catòlica i la curiositat enciclopèdica del seu pensament, la volada ecumènica del seu esperit, es fonien amb el seu barcelonisme actiu, amb el seu catalanisme integral.

Per tot el que ell era, per tot el que ell representava, voldria jo que tots els meus lectors l'acompanyessin en la seva darrera paraula i al peu de la seva tomba, encara mig oberta, repetíssim amb ell:

Pare nostre qui esteu en el cel...

jada i acarnissada dintre aquest novenari de la darrera malaltia. Paraules i fets ha estat tot ell contintant-se, no desdient-se d'ell mateix, sinó superant-se fins al darrer alé. L'aparença externa era quelcom desfigurada ja pels advertiments augurals de la xacra que, després d'una emboscada traïdora, l'ha aterrat. Vull dir que d'uns tres anys ençà ja no aureolava la seva cara riallera i benigna aquella barba pariarcal, que hom havia tant llocat i cantat, i considerat com a suplement indispensable de la seva persona. Però, això era un accident anecdòtic; el P. Miquel autèntic subsistia amb la seva testa de perfil romà, amb l'espurneig genial del seu esguard, amb el doll interminable dels seus acudits, amb el seu encís per la conversa viva i aguda, amb aquella eterna joventut d'esperit encomanadissa d'optimisme fins a aquests darrers moments. Moments preciosos en què han aparegut a flor de llavis els aspectes més íntims de la seva ànima. De l'abundor del cor parla la boca. I ell deia, pocs moments abans de rebre els últims sagraments: "Senyor, jo us dono gràcies perquè m'heu establert en la confiança: Quoniam singulariter in spe constituisti me". Estava arrapat a la vida (però no a la present que passa) sinó a la immortal. I n'ha donat proves quan deia: "Sense cap recança deixo aquest món... He dit milions de vegades: "Faci's la vostra voluntat així en la terra com es fa en el cel." També em plau de dir-ho ara, malgrat que la mort, em ve en un moment que tenia tants plans de treball i tantes coses entre mans... La meua norma de vida era: "no demanar res, ni refusar res"... En aquesta hora els meus ulls es giren plens de confiança vers aquella Mare, a qui tantes vegades he dit: "Pregru per rosaltres pecadors ara i en l'hora de la nostra mort... El Senyor ho na donat el Senyor ho ha pres; sigui beneït el nom del Senyor".

Aquests mots de comiat, dits en la familiar, no gens dramàtic, comegueren les entranyes dels oients. En remarcar-li jo, l'endemà, la petjada profunda i nesborrable d'aquest mots sens en el meu esperit, i com así ho sia edificat de la seva manera suau de prendre's la mort, amb aire més que de resignació, de plena conformitat i de lliurament generós al voler diví, em respongué amb una al·lusió de Torras i Bages: "La ciència del morir és la gran ciència".

Aquestes expansions eren un resó del seu viure interior poat en la deu inestroncable del sant evangeli, reconstruït damunt la roca ferma del dogma catòlic i amarat d'essències franciscanes.

Aquesta interpretació franciscaníssima de la vida cristiana restarà com una estela lluminosa en el si d'aquesta Província de Fra Menors Caputxins de la qual fou "Instaurador el Pater" en els moments més dificultosos de la reconstitució i de la creixença. Ell sabé portar-ne llargs anys el timó amb un pels ferm i vers camins ben definits de franciscanitat integral, de cultura eclesiàstica sòlida i d'adaptació eficaç a l'ambient.

Encara no he dit res de l'apostolat de la seva ploma. El seu comentari seria interminable i potser serà millor esperar unes altres avinenteses. En ell tenim el pensador, continuador del geni de la raça. Amb l'eficàcia del seu pesament i del seu consell, havia exercit una hegemonia espiritual damunt de Catalunya, que tantes vegades havia estat comparada amb la del Dr. Torras i Bages.

De bell antuvi fou escriptor ascètic d'horitzons amples i elbarjosos, que orientà i consolà molts "lugentes in Sion". La seva temptació pels temes filosòfics i preferentment pels de caire psicològic no el deixà mai. I val a dir que afrontà els problemes més difícils de la filosofia cristiana i de l'hora present, sempre amb consciència admirable de ciutadà convençut de la Ciutat de Déu i de professor conscient de l'Evangeli de la Pau.

L'ARGENTINA

PLAÇA DE PRIM REUS

MAGATZEMS DE TEIXITS i NOVETATS

Liquidem totes les existències amb grans descomptes per reforma del negoci

Rebem les novetats per la propera temporada, aixís com també Gèneres de punt, Flassades de llana i cotó, Edredons i tota mena d'articles d'hivern, que també venem amb grans descomptes

Mares i Nodrisses

No oblideu que la bava, els cues i els empatx, són tres enemics terribles que causen la mort a milers de criatures, i recordeu que fent-los prendre la miraculosa "DENTICINA SALVA INFANTES" de J. MIRET, FARMACEUTIC, recobraràn com per encant el Babeig, la Robustesa i la Salut, arrabassant-los d'una mort segura.

PREU DE LA CAPSETA (de fusta), 50 CENTIMS

De vende en les principals Farmàcies i Centres d'Espeífics. Rebutgeu les caixes que no siguin de fusta puix que aquestes són les úniques primitives i vertaderes, com ho demostren els milers i milers de criatures salvades amb la "DENTICINA SALVA INFANTES", de J. Miret, d'Hospitalet (Barcelona).

Dipositari a Tarragona: FARMACIA M. MARTINEZ, Baixa Misericòrdia, 1.

INSTRUCCION PUBLICA

DIRECCION GENERAL DE 1.ª ENSEÑANZA

Lista de maestros cursillistas, publicadas en las "Gaceta" del 11 y 13 de octubre, correspondientes a Tarragona, desde el número 1.001 a 2.000.

- 1009-9—D. Juan Solé Vadillo.
- 1013-9—D. José Berengué Alegret.
- 1125-10—D. Juan R. Ferrer Orellano.
- 1128-10—D. Matias Llopis Carcases.
- 1241-11—D. Ernesto Alberich Olivé.
- 1246-11—D. Luis Millán Roca.
- 1365-12—D. Jaime Pallarés Bladé.
- 1366-12—D. Isidro Fontana Ivern.
- 1480-13—D. Alberto Rollán Bertomeu.
- 1481-13—D. José Estrada Canela.
- 1594-14—D. Juan Martí Guinovart.

1598-14—D. Manuel Fortuny Llobart.

- 152516—D. Juan Musté Fort.
- 1530-16—D. Juan Bruno Roselló.
- 1941-17—D. Juan Suñé Socías.
- 1946-17—D. Ezequiel Jané Olivé.

EL CUESTIONARIO DE MATEMATICAS

Habiendo aparecido con algunas erratas el Cuestionario de Matemáticas, publicado con arreglo a lo que dispone el decreto de 29 de Agosto último queda nula y sin efecto alguno la propuesta del cuestionario precitado, inserta en la "Gaceta" de ayer, ordenándose su nueva publicación después de corregido debidamente. (Gaceta 13 octubre 1934.)

Seminario Pontificio de Tarragona

RESULTADO DE LAS OPOSICIONES A BECAS

El Emmo. Sr. Cardenal, visto el resultado de las oposiciones a becas celebradas el día 22 del pasado septiembre, se ha dignado conceder las siguientes gracias:

Tres quintos de beca: A los señores José Estradé Ciurana, José Ferrer Fortuny, Rafael Culleré Serret y Ramón Garriga Vives.

Dos quintos de beca: A los señores Ramón Boqueras Lloret, José Domingo Gibert, Santiago Moix Capdevila, Delfin Palau Arbós, Miquel Mañé Brú, Faustino Capdevila Solé, José Gasol Montseny, José Pascual Palau, Antonio Roset Mestre, Pablo Mercadé Pros, Roberto Dorruil Bessó, Magin Palau Garza, David Fonte Bori i José Brullas Güell.

Un quinto de beca: A los señores Feliciano Pagés Vidal, Juan Felch Dumenech, Francisco Martí Guinovart, Santiago Rull Crusat, Luis Siré Llevat, José Dalmau Mulet, Amadeo Español Montseny, Manuel Balcells Barot, Eugenio Ferré Cabré y Francisco Gebelli Rius.

RESTAURANT BUENSUCESO

CALLE BUENSUCESO, NUMS. 6 y 8, al lado de la Rambla de Canaletas y muy cerca de la Plaza de Cataluña. Se sirve a la carta a todas horas.

BARCELONA

Pintor - Decorador

FRANCESC ROS
Especialitat en tota mena de treballs. Gran assortit en papers pintats del país i estranger. Treballs cubistes i pintura de relleu "Plasticmark".
Plaça de la República, 8.

SEMBLANÇA

Qui nos praecedat cum signo fidei et dormat in somno pacis

Del "Correo de Mallorca"

Ha mort el P. Miquel d'Esplugues amb el somriure als llavis, amb la serenor dels herois, que lliuren la carrera batalla segurs de la victòria. Calia veure'l en aquesta setmana del dolor suprem com festejava amigablement, franciscanament amb la descarnada germana mort. A qui el volia distreure d'aquest festeig transcendental, amb promences o beslums esperançadors de salut i vida, responia amb fermesa: "Tot això és literatura. Es arribada la meua hora, i jo he de fer la voluntat del Pare celestial... M'he de preparar a les noces de l'Anyell..."

Al P. Miquel el sabíem optimista davant els problemes de la vida, perquè ell era comprensiu, intuïtiu de tot el que hi ha en el cor de l'home, i per tant, compassiu; però ara hem vist com el seu optimisme cristià i franciscà, purificat en

el gresol d'una malaltia implacable, i conduït a l'última conseqüència davant el paorós problema de la mort, resplendia amb nimbe d'eternitat. Havia mirat amb ulls clars la vida i mirava amb ulls clars la mort, sense temença i sense fatiga, conservant fins al darrer moment una lluminositat d'intel·ligència, característica seva, però inexplicable en aquells moments tempestejats per una dolença esgarrifosa. A ell també podriem aplicar aquelles paraules que ell mateix retreu, referint-les als darrers moments del gran bisbe Torras i Bages: "Sense que la caltitja corporal hagués pogut enterbolir aquells ulls penetrantíssims de l'esperit, que, com els de làtiga, esguardaven el sol fit a fit, sense perpelejar".

La psicologia del P. Miquel d'Esplugues la trobo tota sencera abreu-

NOTAS LOCALES

INCENDIO DE UNA FABRICA

Ayer mañana, en el pueblo de La Riera, tuvo lugar un incendio importante en la fábrica de lonas propiedad de don Luis Sedó, presidente de la Cámara de la Propiedad Urbana.

A las ocho y cuarto, mientras unos obreros trabajaban en la sección de tintorería, hizo explosión un tubo de vapor, prendiéndose fuego en las substancias inflamables que se encontraban en el local. El fuego tomó enseguida grandes proporciones pudiendo abandonar los obreros el trabajo precipitadamente. Acudieron los bomberos de esta ciudad a las órdenes del arquitecto señor Pujol y el ayudante señor Roca, que localizaron el incendio, el cual destruyó dos pabellones de la expresada fábrica. Las pérdidas son considerables, si bien no son de lamentar desgracias personales.

Ja teniu una guàrdiola de la Caixa d'Estalvi de la Generalitat de Catalunya? Si no la teniu demaneu-la avui mateix. Per al vostre petit estalvi.

GRAVE ACCIDENTE DE AUTO

De regreso del pueblo de La Riera, el auto número 4.319 de esta matrícula, conducido por Emilio Gisbert, al atravesar la plaza de la República se cruzó con otro auto alcanzando a dos niños que atravesaban el arroyo. Uno de ellos, llamado José Marcos, de seis años, resultó con la fractura del cráneo, siendo conducido al hospital en estado gravísimo.

Fot el que faci referència a MANGUERES, GOMA, AMIANTS i CEL-LULOIDE ho trobarà a la casa

Va'entí Agustí i Mayolas

APODACA, 5 TARRAGONA

CARIDAD

Hemos recibido del señor X. X. la cantidad de tres pesetas para la familia necesitada que recomendamos en nuestro periódico.

PARTICULAR

PRESTARÁ cantidad en Hipoteca finca Urbana

Plaza de la República, 57, 3.º

De 12 a 3 y de 8 a 9 noche

VICHY HOPITAL - Estómago CELESTINS - Artritis Grande - GRILLE - Hígado

LOS DETENIDOS DEL "MANUEL ARNUS"

Continúan las diligencias sumariales de los detenidos en el vapor "Manuel Arnus", habiendo sido algunos de ellos puestos en libertad.

LA ESCUELA DE BELLAS ARTES

Han visitado al señor alcalde el pintor Ignacio Mallol y el arquitecto don Gerónimo Martorell, para gestionar la construcción de la Escuela de Bellas Artes.

DE SOCIEDAD

Han salido para Sata Coloma de Iarnés (Termas de Orión), los señores Guasch - Cortés.

Del mismo balneario regresaron ayer los señores Tapias-Font.

Ha sido destinado a la Delegación de Hacienda de Zaragoza el jefe de Administración de tercera clase don Juan Piniés, depositario-pagador de la esta provincia.

Ayer en la iglesia parroquial de San Juan Bautista se celebraron con gran concurrencia de fieles misas y sufragio de la bondadosa señora doña Antonia Socías Gabriel, que falleció en la paz del Señor el día 13 del corriente.

Se halla enferma de cuidado la señora doña Manuela Pérez Solsca, profesora de la Normal de Lérida, que tantas simpatías conseguidas tiene en nuestra ciudad.

Se acentúa la mejora del reverendo cura párroco de Morell, que como se sabe, fué herido de gravedad en los pasados sucesos revolucionarios.

Es de desear que sea pronto su total restablecimiento, para que pueda reintegrarse a sus meritisimas actividades con toda celeridad.

Patronat del Monestir de Santes Creus

Han visitat el monestir durant el passat mes de setembre 1.722 turistes. D'aquests 18 estrangers: 7 alemanys, 6 anglesos, 3 francesos i 2 suïssos.

Han gaudit del dret de lliure entrada, per tractar-se de socis d'entitats culturals, 554, constituint les agrupacions següents: Ateneu obrer "Foment Martinenc", de Barcelona; Agrupació Artística de Pont de Vilumara; Agrupació de Joventut Cultural i Artística, de Barcelona; Agrupació Dependència Mercantil de Barcelona; Noviciat de GG. de les EE. Cristianes, de Cambrils; Grup Catequístic, de Poble de Cièrvols; Agrupació Excursionista "Tagamanent", de Barcelona; Alumnes i ex-alumnes del Col·legi "Baulies", de Barcelona, i Grup Ciclista, de Vendrell.

POLITICA

Empieza la actividad política haciéndose cábalas y comentarios para todos los gustos.

Hace pocos días estuvo en esta un delegado del partido agrario, el cual después de efectuar algunas visitas a personas de significación política, regresó a Madrid.

Tenemos entendido también que se intenta crear un comité provincial de Renovación Española y hay quien asegura que en breve funcionará la C. E. D. A. y aparecerá un periódico de significación derechista. Eso se dice por ahí. Y cuando se dice... algo hay.

¿Dinero para templos? Admirable. ¿Dinero para Hospitales? Meritísimo. ¿Dinero para escuelas, para asilos, orfanatos, como obras económicas, obras sociales?

Digno de loa y aplauso. Pero antes que para estas empresas de devoción y caridad, dinero para el periódico católico. Porque sin periódico católico, que es la trincheras en que se estrellan los embates del enemigo, vendrá éste y se quedará con templos, hospitales, escuelas, asilos y orfanatos y hará de ellos armas contra

Conferencias telegráficas

CONSEJO DE MINISTROS

Madrid, 16.—A las doce se reunió hoy el Consejo de ministros en la Presidencia, durando la reunión hasta las dos de la tarde.

A la salida, todos los ministros se remitieron a la referencia del jefe del Gobierno. Este, al salir, dijo a los periodistas:

—Estarán ustedes sorprendidos de la celebración de este Consejo, cuando les dije ayer que no nos reuniríamos hasta mañana, pero no somos dueños de los acontecimientos, sino que ellos son los que mandan a los hombres. He recibido noticias de Gijón—agregó—de que los tribunales militares dictaron determinadas sentencias a la última pena en número considerable que bastó para producirme honda preocupación, que he querido compartir con mis compañeros. Por eso les he llamado a fin de prepararles para cuando se reciban las noticias oficiales de Gijón. Respecto a Barcelona, no tengo aún noticias porque no ha terminado el plazo legal, pero hemos recibido ya el sumario instruido contra el teniente coronel Ricart.

Agregó el jefe del Gobierno que le había visitado una representación de la Cámara de la Propiedad, la cual, además de expresar su adhesión al Gobierno y su gratitud al mismo por su adhesión, ha donado diez mil pesetas para la suscripción nacional, y un día de haber de sus empleados. También me han visitado los síndicos de la Bolsa, entregándome un cheque de 50.000 pesetas. El presidente y secretario de la Cámara de Comercio estuvieron a visitarme, pero no pude recibirlos por estar reunido en Consejo. Han puesto a mi disposición, para la citada suscripción 25.000 pesetas. Don Agustín García Mier, de Jerez, ha remitido por conducto del ministro de Agricultura un cheque de 1.000 pesetas. Y el Colegio de Procuradores ha donado 5.000 pesetas.

Terminó diciendo el señor Lerroux que el Consejo se reunirá nuevamente mañana a las diez y media de la mañana.

Los periodistas dijeron al señor Hicálgo que parecía estar muy satisfecho, contestando afirmativamente. Tengo motivos para estarlo—agregó—porque desde hace veinticuatro horas las noticias recibidas de todos los jefes militares son excelentes y satisfactorias.

LAS SENTENCIAS DE MUERTE

Madrid, 16.—Conforme manifestó el señor Lerroux a la salida del Consejo, puede decirse que la totalidad de la reunión de hoy se dedicó a estudiar las peticiones de muerte de los sumarios enviados desde Gijón.

Parece ser que el número asciende a doce y estimándose de importancia tal cifra, máxime teniendo en cuenta que de la actuación de los revoltosos en Oviedo, Mieres y otros puntos de la cuenca minera se recibirán seguramente otras penas gravísimas, aparte de las de Barcelona.

Los ministros expusieron su parecer, según su personal criterio, sin que pueda aventurarse el que predominó en definitiva, pues seguramente quedará sujeto a deliberaciones posteriores, apreciándose las múltiples circunstancias que concurren en cada caso.

LO DEL "TURQUESA"

Madrid, 16.—Parece que no son del todo exactas las noticias sobre el "Turquesa" asegurando que se encuentra camino de España, sino que están casi terminados los trámites diplomáticos para la extracción del barco con sus tripulantes y cargamento.

SOLICITANDO INDULTO

Madrid, 16.—En una nota facilitada por la Presidencia de la República se da cuenta de que el jefe del Estado recibió hoy la visita de

la viuda del capitán García Hernández, con idéntico fin que la visita que ayer le hizo la madre del capitán Galán.

Agrega la nota que dada la condición de las visitantes se ha hecho excepción, pues en los casos de indulto no se acostumbra a recibir visitas.

El propio capitán Sediles, que también acudió en calidad de indultado, solo pudo hablar con el secretario general de la Presidencia.

HALLAZGO DE DOCUMENTOS IMPORTANTES

Madrid, 16.—La policía ha practicado minuciosos registros en la redacción de "El Socialista", encontrando documentos importantes.

Después el director de Seguridad se entrevistó con el auditor de Guerra y con el capitán jefe de la oficina de información don Vicente Santiago, tratando de los documentos acerca de cuyo texto se guarda gran reserva.

DETENCIONES

Madrid, 16.—Continúan los registros y detenciones. Hoy se ha detenido a varios individuos, guardándose gran reserva. Parece, sin embargo, que se relacionan con la organización del último movimiento.

Parece, sin embargo, que parte de ellos han quedado en poder del auditor y otros se han entregado al juez especial señor Alarcón.

LA SITUACION EN GIJON

Gijón, 16.—En Gijón la situación es casi normal y el abastecimiento se hace con regularidad, viniendo muchos productos.

En Avilés la situación se normaliza, habiéndose reanudado el trabajo en las industrias.

En el puerto hay algunas dificultades por el momento, porque hay que poner a flote el vapor "Agadir" hundido en la entrada para impedir el desembarco.

Circulan también algunos tranvías, aunque pocos, porque hay que reparar las vías, a lo que está dedicado el personal.

Las embarcaciones de pesca han salido a la mar.

El quebranto económico sufrido por los pasados sucesos se calcula en unos 2.800.000 pesetas. Fuero: ocho los edificios incendiados.

Ruho algunos almacenes también saqueados por los revoltosos. Se llevaron algunas mercancías del muelle local.

Mañana se cree que todo estará ya normalizado.

VIGILANCIA EN LAS FRONTERAS

Hendaya, 16.—Los acontecimientos desarrollados recientemente en Marsella han tenido también repercusión en Hendaya, en donde ha sido reforzado el servicio de control de extranjeros.

Últimamente se señaló la presencia de un individuo de nacionalidad austriaca, que pretendía pasar la frontera en un sidecar. Detenido por la policía, fué conducido ante el comisario especial, pero después de largas investigaciones e interrogatorios, se comprobó que no tenía nada que ver con el atentado de Marsella, y fué puesto en libertad.

FUGITIVOS QUE SE INTERNAN EN FRANCIA

Hendaya, 16.—Seis obreros españoles han pasado la frontera francesa por los collados de los Pirineos. Han participado en la revolución de estos días y pertenecen al partido socialista español.

Han declarado que huían ante el avance de las tropas del ejército. Después de la regularización en Francia de su situación, han declarado que tienen la intención de trasladarse a Rusia.

Clases de **SOLFEEIG** **TEORIA** **PIANO** a càrrec de la Professora **Teresa Ruiz** Portella, 15, entresol

Procedente de Madrid, ha llegado a esta ciudad el general de carabineros don Julio Bragulat.

Peluquería "MINERVA"

SALON PARA SENORAS (independiente del de Caballeros). Esmerados servicios de permanente garantizados des de 15 pesetas. Tinturas y ondulaciones MARCEL, etc., aplicado por el experto y reconocido peluquero.

UNION, 21, TARRAGONA SE NECESITA APRENDIZ

EL SINDICATO DE INICIATIVA

Ha visitado al señor comisario una representación de la directiva del Sindicato de Iniciativa.

Senyores: **COTILLERIA VENUS**

Inaugura el seu Saló de vendes amb un extens assortit de cotilles, sostens, faixes, etc., per tots els gustos i prens.

Acurada confecció amb els encàrrecs a la mida.

UNIO, 37. - TARRAGONA

TELEGRAMAS PIDIENDO EL INDULTO

"Excmo. Sr. Presidente República.—Madrid.

Club Náutico Tarragona asocíase unánime sentir opinión apela nobles sentimientos V. E. solicitando gracia indulto condenados última pena señores Pérez Farrás y Escudet.—Luis Bonet, Presidente."

"Excmo. Sr. Presidente de la República.—Madrid.

Cooperativa casas baratas "La Colectiva" de Tarragona ruega magnánimo corazón V. E. conceda indulto condenados última pena.—Esteve, Presidente.—González, Secretario."

PROFESSOR competent de Francès i Anglès Carrer Colom, 31, 2.ª, 1.ª

Pilar Roig PROFESORA DE CORTE **Sistema MARTI** Clase: de 3 a 6 de la tarde **NAO, 9 entresuelo**

SACERDOTE ¿sea casa partir a todo estar. Pagará 175 pesetas. Dirigirse a esta Administración.